

[Fuglsang.]

partiets højre fløj og dets leder, Gaitskell, nederlag, idet et flertal afviste ledelsens forslag om dels at give parlamentsgruppen fuldmagt til at træffe principielle afgørelser, dels at partiet skulle godkende engelsk atomvæbning. I stedet for vedtoges efter forslag fra transportarbejdernes og metalarbejdernes store forbund, at England om nødvendigt ensidigt skulle give afkald på atombomben, at England skulle gå ind for sameksistens og fuldstændig international afrustning.

Endnu stærkere udtryk for udviklingen i verden og noget af det, som vil få vort årti til at leve i historien, er kolonisystemets sammenbrud. Det går ikke overalt lige glat, og det kan ingen heller vente. Bag frigørelsen ligger for disse folk slægtleds undertrykkelse og udplyndringer, år, hvor disse landes rigssomme og frugten af menneskenes slid slæbtes til fjerne lande for at tjene til at give nogle rigmænd dér en tilværelse i luksus, medens landenes egne børn blev holdt nede i fattigdom og uvidenhed. Det ærede medlem hr. A. C. Normann fortalte om kolonifolk, der sulter ihjel, hvor der kæmpes mellem øst og vest. Det er da vist at gå uden om kendsgerningerne. Det er nemlig ikke først nu, at borgerne i Congo f. eks. sulter og dør. Fra det tidspunkt, da dette land for mindre end 100 år siden blev anerkendt som belgisk, er folketallet faldet fra ca. 20 millioner til nu 14 millioner — et typisk udtryk for den frie verdens opførsel over for de farvede folkeslag.

Og endelig som det største i vor tid: den socialistiske verdens vækst og stigende indflydelse, som det selv med den bedste — eller dårligste — vilje vil være svært at bortforklare.

Nu søger man fra vestens side efter det kendte „stop tyven“-princip at komme uden om Sovjetunionens forslag om helt at gøre ende på kolonivældet ved at tale om Sovjetkolonier — for at tale om noget andet. Men man kan jo bare prøve at sammenligne udviklingen økonomisk, kulturelt og med hensyn til levestandard i de nye socialistiske lande med den, vi kan se i kolonierne. Prøv at sammenligne udviklingen i f. eks. Sovjetarmenien, Tjsekoslovakiet eller Nordkorea med udviklingen i Congo, der nu er ved at gøre sig frit, med

NATO-landet Tyrkiet eller med Sydkorea. Netop udviklingen i disse socialistiske lande, der for bare få år siden i mange tilfælde hørte til de mest tilbagestående, men som nu hastigt føres frem på højde med de mest fremskredne kapitalistiske, viser jo, hvad det betyder, at teknik og samfundsforhold bringes i samklang med hinanden.

At den socialistiske verden er blevet en økonomisk og politisk faktor i verdenspolitikken, afspejler sig, trods vore avisers forsøg på at lægge tåge over kendsgerningerne, i den modtagelse, som Sovjetunionens forslag fik i FN. Det var i den forbindelse naturligvis interessant at høre det ærede medlem hr. Per Hækkerup vurdere FN's møder som verdens største cirkus og med samme alvor bedømme Sovjetunionens forslag, bl. a. om at ændre FN's ledelse, så den kom til at svare til den faktiske opdeling i tre grupper af medlemsstater, nemlig en vestlig, en socialistisk og en neutral.

Af større betydning var det imidlertid, at andre som de asiatiske og afrikanske lande, folk som Nehru fra Indien, så anderledes på det. Jeg erkender, at de ikke gik fuldt ud ind for Khrustjavs forslag, men de anerkendte alligevel så absolut problemet: nødvendigheden af at ændre FN's ledelse. Det er netop det forhold, det engelske Daily Mail omtalte, da det om Khrustjavs taler skrev, at en stor del af det, han sagde, ikke faldt i vestens smag — og det tør vistnok være en korrekt vurdering af kendsgerningerne. Men det skrev også, at de asiatiske og afrikanske delegeredes begejstrede ansigter viste, at mange millioner godkendte det ikke alene i Afrika og Asien, men i alle lande. Også i vor del af verden ønsker menneskene at nå frem til at fjerne truslen om krig gennem en almindelig, fuldstændig afrustning, naturligvis under effektiv kontrol.

Det, som præger dette tiår, er, at der nu er skabt reelle muligheder for at undgå den storkrig, som for kort tid siden for mange stod som en uafvendelig katastrofe. 1950'erne begyndte som de store militærpagters tid: NATO, SEATO, Bagdad-pagten og CENTRO. Nu ryster de alle i deres grundvold.

Den tyrkiske politidiktator, Menderes, der for så kort tid siden var den glade vært for NATO-ministrene — den højtærede